De parel van het zijn

Jolanda Bloem

De parel van het zijn

Titel: De parel van het zijn
Auteur: Jolanda Bloem
Coverontwerp: Bookmundo
ISBN: 9789403953007
©Jolanda Bloem 2026

De parel van het zijn

De parel van het zijn ben jijzelf.
Jij bent degene met al die vele, unieke lagen, die naarmate ze gepeld worden, steeds meer gaan glimmen en uiteindelijk kom je bij je eigen parelmoer.

Wanneer we lagen overslaan omdat we ze niet belangrijk genoeg vinden (eigenwaarde) of omdat we geleerd hebben dat ze er niet toe doen, vinden ze de glans niet en blijven ze dof.

Ik heb er lang over gedaan om dit te ontdekken. Eerst moest ik volledig ‘opgebrand’ raken om bij de kern te kunnen komen. Trauma Response: vechten, vluchten, bevriezen en behagen, gecombineerd met paniekaanvallen. Een zenuwstelsel dat beschadigd is door langdurige stress/overlevingsstand.

‘We draaien de klok naar morgen, stoppen gisteren in een luciferdoosje en vandaag branden we op.’

Wanneer we onszelf onder in een kerker hebben geplaatst omdat we ongemerkt bleven of omdat het erboven niet veilig was, trekken we onszelf terug en roepen we niet meer om hulp. We rennen dagelijks de trap op in het donker en we blijven alle goede dingen in ons met liefde onder de deur door schuiven, net zolang tot alles op is.
We zijn onszelf vergeten. We vinden onszelf onbelangrijk.
Anderen zijn veel belangrijker.
We knokken steeds harder om onze liefde voor een ander te bewijzen.
We hebben niet in de gaten dat we niets hoeven te doen om liefde te mogen ontvangen. We zijn al geliefd en we hoeven niet te vechten. We hoeven helemaal niets te doen.

Als er iemand aan de deur klopt en vraagt hoe het gaat, durven we niet meer te vertellen wat we voelen. We zeggen met een glimlach dat het goed gaat en we verdwijnen weer onder in de kerker. Want die enkele keren dat we een beetje over onze gevoelens durfden los te laten, werden we gelijk onder in die kerker gegooid.
Niemand weet wat we werkelijk dragen. Niemand kent ons hart. We begraven onze lagen in de diepte. We durven niet meer te delen. We durven onszelf niet meer te zijn.
We weten niet meer hoe. We worden stil, steeds stiller en leger.

Er is geen ruimte meer. De ruimte slokt ons op. Hij wordt ingenomen door de zwaartekracht. Door de zorgen, de moed, de hoop, het vechten, het vluchten, het bevriezen en het behagen.

Op een gegeven moment willen we de onderste tree betreden en kunnen we niet eens meer vechten of vluchten, bevriezen we binnen een seconde. De angst heeft ons zenuwstelsel volledig in haar macht. We kunnen niet meer bewegen en we raken onszelf volledig kwijt.
Een enkele trigger zorgt al voor onmiddellijke bevriezing.
We zitten vast in onszelf, in ons eigen systeem.
Een systeem dat we onszelf hebben aangeleerd omdat het de enige manier was om onszelf te beschermen. We hebben nooit een keus gehad om het anders te doen. Het kon niet anders.
Dus neem dit jezelf dan ook nooit en te nimmer (!) kwalijk.

We zijn allemaal geboren om onszelf te ontdekken. Niet om anderen te redden of om de wereld het licht te laten zien. Door onszelf te zijn en er vertrouwen in te hebben dat we geboren zijn om ook écht onszelf te mogen zijn, geven we voldoende licht af en dat licht wordt pas ontvangen als een ziel daar klaar voor is. Wanneer het daar tijd voor is, ís het tijd. Het is niet aan ons om die tijd

te bepalen of om keihard voor te vechten om het te laten versnellen. We hebben al genoeg gevochten.

De oorsprong van het zijn

We zijn geboren met een eigen pure ziel; *het kind*. We zijn allemaal kinderen die uiteindelijk volwassen zijn geworden, maar *in ons* schuilt nog steeds het *kind* dat bedoeld is om zichzelf te vinden.
Dát is onze levensreis.
En de lessen liggen voor het oprapen. Mits we onze ogen openen en ze ook écht willen zien. Meestal willen we ze niet zien.

Ver voordat we geboren worden zijn we al parels.
Wanneer de schelp langzaam open gaat, de natuur ons vooruit duwt om ons het levenslicht te laten zien, begint onze reis.
Sommigen komen terecht in een omgeving waarin laag voor laag met ware trots in het zonnetje wordt gezet:

-*‘Hier ben jij zacht en kwetsbaar. Wat ben je mooi. Laat het er maar zijn. 'Het hoort bij je en het maakt je mooi. Leun maar op mij. Ik zal je steunen.’*